

[Fuglsang.]

mest ligelige Fordeling af de Byrder, der nu engang skal bæres af det samlede Samfund i den Tid, der kommer.

Jeg vil gerne slutte med at spørge den højtærede Finansminister, om det ikke var betimeligt nu at lade Skatteloven af 10. April 1922 trykke op med de Ændringer, der er kommet senere og med de Ligningsændringer, der formentlig en af Dagene vedtages her i det høje Ting. Jeg tror, det vilde være til betydelig Lettelse ikke alene for Skatteraadene, men ogsaa for Sogneraadene og andre Ligningsmyndigheder Landet over, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Finansminister, om det ikke kunde lade sig gøre. Det vilde være en Hjælp baade for disse Ligningsmyndigheder og tillige for de Skatteydere, der gerne vil vide Besked med, hvad de har at holde sig til, og hvad de har at rette sig efter.

Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Jørgen Jørgensen: Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at Opgørelsen af 23. Juli 1945 med sørgelig Sikkerhed viste, at det var nødvendigt, at man kom til nogle bedre Ligningsregler end dem, vi har kendt hidtil. Gennem det foreliggende Lovforslag sigter man paa at gennemføre i Realiteten tvungen Selvangivelse. Der hvor i den gamle Lov stod „kan“, staar der i den nye Lov „skal“. Forholdet er det, at de skatteliggende Myndigheder ude i Landet i visse Kommuner ganske roligt satte sig ud over Lovens Bestemmelser, ganske roligt lod Loven sove. Det vil der ikke mere være Mulighed for. Jeg melder mig afgjort som Tilhænger af Selvangivelsen, ogsaa hvad angaar Indkomsten. Det var nemlig Kommunerne, der helst vilde være fri for, at de paagældende gjorde det, saa kunde de sætte Indtægten efter Behag, det var saa rart, og Skatteyderne var for saa vidt ikke kede af det, saa kunde de snyde ved Formue-selvangivelsen, uden at Kommunerne opdagede det, og saa var alle glade. Men det maa efter min Opfattelse være en simpel Vælgerpligt at selvangive ogsaa sin Indtægt. Man kan ikke hævde, at man er et højt-begavet Medlem af et demokratisk Samfund og samtidig sige: men Forstand paa Penge, det har jeg ikke. Jeg tror, man ikke skal underkende Selvangivelsernes opdragende Virkning. Der vil nok gaa nogle Aar, inden det bliver normalt for alle at opgive baade Indtægt og Formue, men efterhaanden vil det vistnok, selv ogsaa i Vestjylland, vokse frem som en ganske naturlig Følge

af, hvad der nu en Gang hører med til at være Borger i et demokratisk Samfund. Det ærede Medlem Hr. Fuglsang sagde, at det med Regnskaberne sigter paa Landbruget. Det er jeg nu ikke saa sikker paa. Det er i alt Fald slet ikke min Erfaring, at Landbruget i saa Henseende er værre end alle andre Erhverv. Det er saa nogenlunde lige skidt — ja, undskyld lige daarligt — over det hele, og det baade hvad Evnen og Viljen angaar. Saa længe man ikke har Regler, der kan tvinge det igennem, er der vel ikke noget at sige til, at det har været, som det er. Der vil kunne nævnes mange andre Erhvervsgrupper, hvor Regnskabsførelsen er lige saa elendig, og hvor man skyder sig ind under manglende Evne. Kan man ikke selv, findes der sikkert mange, der uden Betaling — og saa er der jo ingen Risiko forbundet med det — vil være en behjælpelig med at selvangive baade Indkomst og Formue. Det hele drejer sig om, at man er i Stand til at gøre en ganske almindelig Status, og det vil jeg i alt Fald tro, at de fleste, der møder paa Valgdagen, vil kunne gøre.

Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at Skattemoralen er for ringe, navnlig hvis vi skal gaa til højere Udskrivning af direkte Skatter, og det skal vi jo. Det er jo saadan, at man bare trækker paa Skulderen, naar en Mand har snydt for Skat, og siger: det kom han for billigt fra, eller han slap helt fri, og det var egentlig ganske pudsigt, men samtidig betragter man det som selvfølgelig, at en Mand, som er kommet i Bekneb, og som stjæler 20 Kr., skal i Fængsel i et Aar og miste borgerlig Agtelse for længere Tid. Saa længe man ser saa vidt forskelligt paa dette, gaar det simpelt hen ikke, og derfor tror jeg, der maa gaa nogle Aar, før man faar opdraget det danske Folk til at se, at dette at være Skattesnyder ikke er noget, der ligger i det samme høje Plan, som almindeligt Toldsnyderi tilsyneladende endnu ligger i.

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning om Skattevurderinger paa Stedet. Jeg tror, det vilde være til Trøst for mange af de Erhvervsfolk, der kan være Tale om, hvis de fik et Tilsagn fra Finansministeren, eller hvordan man nu kunde ordne det, om, at dersom Skatteyderen ønsker det, kan han forlange, at branchekyndige Folk deltager i denne Opgørelse af Varelagrene og hvad der ellers findes paa Stedet. Det kunde nemlig meget let forme sig saaledes, at der, hvis f. Eks. Amtsligningsinspektøren skulde gøre det, vilde opstaa Divergenser mellem de paagældende — i mange Tilfælde store